

Slednjič so ga vendar toliko spametovali, da je uvidel, kako grd, res »suh« greh je nevoščljivost. Ni bilo dovolj, da ni imel ničesar od te napake, še kazen je bila takoj za petami. Brez zabeljene kaše, brez malice, — to pa tudi ni, da bi dejal, kar tako. Potem pa še ti nagajivci, če človek joka, ker mu izpred ust vzamejo malico. — »Ne, raje ne bom nevoščljiv«, sklepal je Ciril, ko je veselo mašil precejšno malico.

Odslej je vsakemu rad privoščil lepe ocvirke in tudi nekoliko večji kos kruha, če le ni bilo drugače. Ozdravili so torej tega Zanoškarjevega Cirila prav hude in nevarne bolezni, ki se ji pravi — nevoščljivost.

Ivan Dragomir.

Ali iti smem?

„Hudó je meni, draga mati,
Prav nič ne morem vam zaspati!“
„„Pomiri se, o Vladko moj,
Saj bode bolje ti nocoj!““

„O mati, vidíte nebesa
In svítla angeljev kolesa?
Z vozičkom pôme že gredó,
Da me odpeljejo v nebó!“

„„O spančkaj, srček, spančkaj Vladko,
Pomiri se in sančkaj sladko:
Saj ne gredó krilatci še,
Ne smejo priti še po te!““

„O mati, k meni se peljâjo,
Kakó prijazno se smehljâjo,
Me vabijo, naj ž njimi grem —
O mati, ali iti smem?“

A. P.

